

Sárga Mosoly

Aztán felszállt a tömött buszra, és hagyta, hogy a tömeg magával sodorja. Körülbelül közepén állt meg, vagyis eddig nyomták. Kellemes érzés volt a sok hozzásimuló, meleg test, még érezte a reggeli kávét vagy az elsietett borotválkozást. Úgy tűnt, de csak erre a tíz percre, hogy nincs egyedül.

Néha oldalba rúgták, valaki rálépett a kezére. De hát, családban megesik az ilyen, főleg, ha az alsó lépcsőfokon utazik az ember. Egy-egy kanyarnál különösen fájdalmas volt, de végül is nem volt mérges, vagy legalábbis nem a kelleténél, amit már dühnek minősíthetnénk. Nem, rá az ilyen szenvedély nem volt jellemző, csak úgy átlagosan morgolódot egy sort. Amúgy is, bármi is történjék a kezével, azt az egyet még úgyis tudja nélkülözni a munkában. Úgyhogy említést sem érdemel az eset, inkább vegyük sorra a napi teendőket. Még a jelentés előtt be kell menni a gépterembe, tizenháromszor lehúzza az elszámolást, és korrektúrázza mind az ötvenhét beadványon a harmadik sorba tévedt „ü” betűket. Hihetetlenül felelőtlenek ezek a nyomdászok. A múltkori „g” eset, most pedig ez az „ü”. Egészen elképesztő. Aztán jön a beszámoló a főkönyvelőnek. Itt hirtelen megakadt, szörnyű felismerés lett úrrá rajta. Még meg sem vette a vajat és a két kiflit vacsorára, de ezt hogyan fogja megoldani a Sárga Mosoly előtt? Tehetetlennek érezte magát, de addig erőlködött, amíg eszébe jutott, hogy van egy éjjel-nappali a sarkon, majd megoldja hazafelé. Aztán a szokásos kétszer kettő esti része, hat óra alvás és ismét indulás.

Itt megint kizökkent, újra eltöltötte a fájdalom. Igaz, hogy nem jó helyen áll, de azért mégis. Az nem lehet, hogy ne vegyék észre a kezét, és az se lehet, hogy ő ne vegye el. Egyáltalán, hogy kerül oda? Még mindig nem értette, de erőt vett magán, és nem firtatta az esetet, a munkában úgysem kell. Persze, még csak az hiányozna, jól összeveszne valakivel, és elkésne. Még belegondolni is szörnyű volt. Tapossák csak, úgyis mindjárt ott van. Nézte a pislákoló lámpákat.

Nagyon szeretett ennél a vállalatnál dolgozni. Adott egy, hogy is mondjam, igen, ez a megfelelő szó, életritmust. A korrektúra. Nincs egy felesleges szó, egy felesleges lélegzetvétel, egyáltalán semmi különös. Pereg a fénymásoló, kattognak a betűk, sercegnek a tollak. El kell ismerni, nyugodt egy hely, meghitt, mint egy otthon. Csodálatos emlékek. A tavalyelőtti nevezetes karácsony, amikor a három igen kiváló kollégával a beszámoló címét – csak az ünnep kedvéért – pirossal húzták alá, a felesleges „k” betűt” a kilencedik

oldalán pedig zölddel. Aztán napokig izgatottan lesték, hogy mikor, mikor veszi észre a főnök, és várták a Sárga Mosolyt.

A főnök. Leírhatatlan. Galambszínű öltönyében, grafit aktatáskájával és az igen ritkán felvillanó, de annál tündöklőbb Sárga Mosolyával. Mindig újabb és újabb feladatokkal lepte meg dolgozóit, főleg karácsonykor. A meglepetésük nagy sikert aratott, a főnök elégedetten nézegette színes munkájukat, és még annak is – legalábbis úgy tűnt – örült, hogy félkövérre szedték a személyneveket. Akik ellen egyébként csőd eljárás indult. Az ünnepek tehát mindig csendesesen, apró örömmel teltek.

Ebédszünet. Nem igazán tartottak, de nem is kellett, hiszen két étkezés gyorsan, reggel és este, olykor valami meleg, kétségtelenül teljesen elegendő. A többi csak időhúzás, ne pazaroljunk feleslegesen. Egy szó, mint száz, csodálatos volt a vállalatnál dolgozni, mindenesetre nagyon biztonságos.

Ezenek járt az esze, mi tagadás, és nagyon boldog volt. Ilyenkor reggel kiteljesedett az öröme, a lenyűgöző buszutazás mindig meghozta a testi kontaktust is embertársaival. Olvasta, hogy erre is szükség van. Azért kell, mert ettől nem leszünk, hogy is volt? Érdekes kifejezés, ah, igen, antiszociálisak. Egyébként szerfelett művelt volt, minden vacsora közben átrágtá a főnök által kedvelt napilapot. Mindezt a tájékozottság kedvéért, vagy hogy megértse saját életét. De ennyire mélyen nem is foglalkozott az egésszel, egyszerűen elolvasta megszokásból, erre az érdekes kifejezésre meg tegnap akadt rá.

Tegnap. Itt megint megakadt egy kissé, a busz nagyon zokon vette a körüli kanyart, az utasok meg az ő kezén ellensúlyozták a fékezést. Nem baj, már csak pár percet kell kibírni. Hol is tartott? Tegnap. Mi volt tegnap? Tegnap nem látta a Sárga Mosolyt. Biztos helyszínre ment. Ilyenkor pár napig nélkülözniük kell, de annál szebb a viszontlátás. Remélte, hogy ez ma lesz, vagy ha mégsem, majdcsak kibírja valahogy. Az emlékek sokat segítenek. A fénymásoló kattogása, a három kiváló kolléga. Tényleg vennie kéne kihúzókat. Jó lenne többet, ha van nála apró, mert év végén bezár az írószeres. Márpedig okkersárgához máshol képtelenség ilyen olcsón hozzájutni. Majd úgy intézi, hogy minden héten vesz hármat, még legalább van hét hónap, így akár nyolcvanát is beszerezhet addig. Nem, nem fogja cserbenhagyni a főnököt, pont amikor kiszállnak a helyszínre, ne lenne kiemelve a névlista. Jó is ez így. Bezár a bolt, de ő megoldja. Lesz kihúzó a kiszállásnál. Év végén. Év végén? Igen. Minden év végén eltűnik a főnök pár napra, de aztán jön a boldog viszontlátás, de addig még sok idő van, addig majd töltekezik emlékekkel és kihúzókkal. Most nincs év vége.

De akkor mi volt tegnap?

Tegnap.

Aznap bement a munkahelyére, mint minden reggel. Felment a lépcsőn, kétszer jobbra, egyenesen. Lát egy fénymásolót, mellette van a korrektúra. Lenyomja a kilincset, nem nyílik. Egy pillanatra megáll. Biztos rosszul fordult. Na, még egyszer. Le, vissza, kétszer jobbra, egyenesen. Megint semmi. Ez már kezdett aggasztó lenni, de nem adta fel. Valahol meg kell lennie a szobának. Vagy egy félórát kóválygott, körbe járta az egész épületet, ekkor egy öltönyös fiatalember a vállára tette a kezét. Még lehetett érezni az arcszesz illatát, fehér mosolya pedig annyira megrémítette, hogy ijedtében hátrahőkölt. Hol a három kiváló kolléga? Hol van? Milyen nap van? Egyáltalán, hol a Sárga Mosoly? A lépcső felé vette az irányt, de a férfi elállta az útját. Vidámsága idegesítő volt. Hol az aktatáska? Hol a nyomda? A férfi félbeszakította gondolatait, úgy tűnt, magyaráz valamit. Félelmetes dolgokat. Valamilyen átalakításról, leépítésről harsogott, a Sárga Mosolyt nem is említette, de hogy ő jól végezte a dolgát, és maradjon, jobb lesz és változás. Remegés

fogta el, még sosem félt ennyire. Már alig állt a lábán, az öltönyös egy ismeretlen ajtó felé húzta. Torkában dobogott a szíve.

Beléptek. Iszonyatos volt. A szoba kongott az ürességtől. A falak mályvaszínűek, volt egy virágállvány, meg talán fotel is és sok ablak meg egy erkély, ami a főútra néz. Szemben a nagy épület, talán egy régi múzeum. Az asztalon poharak. Ez már túl sok. Közben a férfi továbbmagyarázott valamilyen kétórás ebédszünetről meg reggeli péksüteményről és bőrnoteszről.

Hol van a Sárga Mosoly?

Reszketett.

Pedig a legrosszabb még hátra volt. Bár már alig hallott, de mégis felriadt a fehér mosoly utolsó szavaira. Olyasmit mondott, szóval, hogy ez lesz az irodája, és hogy most délelőtt csak írogassa össze az ötleteit meg a javaslatait a vállalatról, aztán menjen haza. De előtte ne felejtse el megkóstolni a szemközti étterem ínycsiklandó húsos lepényét. Azzal kezébe nyomta a papírokat, kifelé indult, de mielőtt becsukta volna az ajtót, levett egy elszáradt levelet a virágállványról.

Magára maradt. A szekrényen kávéfőző. Csak állt a lapokkal. Észrevette a sarokban az akváriumot, két narancsszínű hal úszkált benne békésen. Leült. Össze volt törve. Hirtelen felpattant, elkezdett fel-alá járkálni. Ez nem lehet. Nem. Hol marad a három kiváló kolléga? Hol a beszámoló? Az apró örömök? Ötletek, írjon véleményt. Nem, neki nem ez a dolga. Hogyan várhatják ezt tőle? Úgy érezte, nem kap levegőt. Ingerelte a lámpa fénye, az asztal, a virág, az üres papír.

Feltépte az ajtót és kirohant. Ahogy leszaladt a lépcsőn, nekiment a fehér mosolynak, kezébe nyomta a gyűrött lapokat, az a gúny a tekintetében! Csak el, el innen! Kiért az útra.

Az utca, a híd, az épületek. Azt se tudta, hol van. Sötét van? Becsukta a szemét, ismét kinyitotta. Nem, világosodik.

A lakása. Föl, föl az emeletre, kulcs, kinyit, becsuk, alvás, korán kell kelni, vacsorára nincs idő. Csak előtte, igen, még valami, a hűtővel szemben. Ott kell lennie. A fiók, alul. Meg is van, gyorsan, kétszer kettő, az annyi, mint négy.

Lefekszik.

S ekkor felpattan. Te jó ég, vár a munka, elkésem, de ha rohanok, még elérem. Futok, megvár a sofőr, mert mutatom a jegyet. Felvesz. Mindenkit felvesz!

S aztán felszállt a tömött buszra. A lépcső legalsó fokára fért csak, de nem is bánta, a lényeg, hogy felért. Kapkodta a levegőt. Nézte a pislákoló lámpákat.

Szédülni kezdett. Furcsa nyomást érzett valahol a mellkasa tájékán. Talán túl szorosan kötötte a nyakkendőt? Hiszen ő nem is hord. A főnök nem szereti. Elindult a keze felé, hogy kigombolja ingjét, ekkor gurult ki a zsebéből. Talán a kihúzó?

Összeesett. A kezén tapostak, de nem bánta. Nem is fáj, nem is kell a munkában.

Nézte magát, csodálkozott. Az mégis hogy lehet, hogy a tömeg sodorja valahova középre, befelé, amíg ott fekszik a lépcsőn? Csodálkozott, hogy testén kívül valami más is rejlik benne, több, mint egy üres gyógyszeres dobozban. De nem félt, sőt nyugodt volt. Mert az arctalan tömegben ismerős alakra talált.

Egy pillanatra látta felvillani a sárga mosolyt.

23, 2012. Akрил kollázson, 32 x 32 cm